

TERUGBLIK

DOOR

W. J. C. FUYT.

Het is voor mij een aangename bezigheid een deel der herinneringen die ik aan het Tandheelkundig Instituut hebben te schrijven. Een twaalfstal jaren was ik aan bovengenoemde inrichting verbonden en was daar zoowel als student, assistent en waarnemend Directeur.

Mijn intrede had ik gemaakt op de Neude, waar een inrichting was voor tandheelkundige behandeling en waar zoo nu en dan eens den studenten werd toegestaan de tandheelkundige polikliniek te volgen.

Die poliklinische lessen waren zeer nuttig en voor 't onderwijs van onbetaalbaar belang. Jammer echter bleef het daarbij, zoodat men voor verdere tandheelkundige opleiding beslist ons land moest verlaten.

Een uitstekende kliniek was in Berlijn.

Hier waren een drietal professoren van naam geholpen door een viertal assistenten. Buiten de vele college-uren konden de studenten zich hier bekwamen in het verrichten van odontologische behandelingen. De meeste Hollandsche jongelui van dien tijd zijn dan ook hier gevormd en zoo ook ondergeteekende. Na Berlijn kon men dan nog een poosje naar Leipzig gaan en vandaar weder naar Utrecht. Hier was de kliniek intusschen verplaatst naar de Wittevrouwestraat en ondergebracht in een flink gebouw met ruime localiteiten, waar de gelegenheid werd geboden tot practisch werken aan de jongelui die daarvoor in aanmerking kwamen.

KLEIN PAYENBORCH
26/10/14

Wel ontbrak hier het materiaal in den vorm van stoelen en tafels, ook waren er geen machineriën en benodigdheden voor 't vervaardigen van prothesen, kortom, het meest noodzakelijke was er niet. Dit alles was echter geen bezwaar. Uit eigen middelen werden de hoog noodige dingen aangeschaft, zoodat er buiten de Polikliniekzaal, die voor zijn tijd, in alle behoeften voorzag, nog een zaal voor conservatieve behandeling bijkwam.

Een tiental stoelen, in hoofdzaak door schenking bijeen gebracht, vulde de bij uitstek geschikte ruimte.

Toen nu dat feit was volbracht, begon men aan het Technisch Atelier en het waren de heeren Melle de Boer en Leopold Frank, geholpen door een drietal anderen, die dit werk klaar speelden.

Door vrijwillige bijdragen vormde men een kapitaaltje, waarmede men de meest gewenschte instrumenten kon koopen.

Toen nu de Curatoren zagen met welk een ijver de studenten waren bezield, beloonde zij dezen daad, door het meest kostbare en voor een studentenbeurs niet te betalen deel aan te vullen.

Zoo ontstond de Tandheekundige kliniek in de Witte-vrouwestraat.

Zoals ik reeds vermeldde, bezat deze inrichting ruime localiteiten, toch bleek dat deze ruimten bij lange na niet voldoende waren om het steeds aangroeiende studentental te herbergen. Voor ik hier echter mee voortga, wil ik even de namen noemen van hen die bij 't onderwijs betrokken waren.

In de eerste plaats Dr. Dentz, die als Lector en Directeur steeds de leiding had, vervolgens de heer Coebergh, die zich inmiddels tot lejder der Conservatieve cursus had opgewerkt en die zich verheugen kon in een trouw bezoek van een acht-tal candidaten, verder waren er de heeren de Boer en Frank, die zich met het technisch gedeelte occupeerden.

Laatste twee waren toen nog niet gediplomeerd, maar hun

enorme ijver op 't Instituut betoond bekroonde hun examen met het diploma.

Na de Boer en Frank kwamen de heeren Kayser en Blaauw. Ook zij waren enorme werkkrachten, en 't is opmerkelijk hoe beide heeren na een korten tijd van ijverige en serieuze studie alleen in de Wittevrouwestraat gemaakt, in staat waren een groote hoeveelheid onberispelijk werk af te leveren.

Na de heeren Kayser en Blaauw had ik de eer het Instituut weder te betreden.

Ik spreek hier van eer, want alles werd gedaan terwille hiervan. Geen finantieele bezoldiging bevlekte ons edel streven.

Drie morgens in de week polikliniek, twee middagen techniek en de noodig avonden demonstraties.

Toch vervulde men hier zijn werk met vroolijke opgewektheid, hoe kon 't ook anders.

De studenten die allen voor hetzelfde doel leefden, die zich geen opofferingen ontzagen, gingen in aangename harmonie voor en het was dan ook steeds weer een genoeg het Instituut te bezoeken.

Zoo rolde de tijd verder.

Het aantal studenten zwol, het Instituut niet en ofschoon alleen de jongelui, die voor 't practisch examen werkten, in de Wittevrouwestraat waren, werd de hoeveelheid zoo groot, dat zij hier beslist niet meer ondergebracht konden worden. Toen toog ik voor de zooveelste maal naar den secretaris van Curatoren. Den volgenden morgen was hij op het Instituut en een paar dagen later kregen wij een prachtig onderkomen in 't Rijks-Archiefgebouw.

Die vreugde was echter van korten duur.

De Directeur die mij opvolgde, liet zich daar weder verdringen en kwam toen weer terug in 't oude gebouw in de Wittevrouwestraat.

Toen begon er voor 't tandheelkundig onderwijs een lijdensgeschiedenis waaraan ik mij onttrok, door mijn congé te nemen.